

ВИЩИЙ ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

3 вересня 2014 р. N 19/130

Вищий господарський суд України у складі колегії суддів:

Головуючого судді Корсака В. А.

суддів Данилової М. В., Данилової Т. Б.

розглянувши матеріали касаційної скарги Товариства з обмеженою відповідальністю "НафтоГаз-Технологія" на рішення Господарського суду міста Києва від 14.11.2003 у справі N 19/130 Господарського суду міста Києва за позовом Українського мовно-інформаційного фонду Національної академії наук України до Товариства з обмеженою відповідальністю "НафтоГаз-Технологія" про розірвання договору в судовому засіданні взяли участь представники:

- позивача І. С. С.

- відповідача не з'явився

ВСТАНОВИВ:

В листопаді 2003 року Український мовно-інформаційний фонд Національної академії наук України звернувся до Господарського суду міста Києва з позовною заявою до Товариства з обмеженою відповідальністю "НафтоГаз-Технологія", в якій просив суд розірвати договір про спільну діяльність N 12/17 від 17.12.2002.

Рішенням Господарського суду міста Києва від 14.11.2003 (суддя Саранюк В. І.) у справі N 19/130 позов задоволено. Розірвано договір про спільну діяльність N 12/17 від 17.12.2002, укладений між Українським мовно-інформаційним фондом Національної академії наук України та Товариством з обмеженою відповідальністю "НафтоГаз-Технологія" з 14.11.2003. Стягнуто з відповідача на користь позивача судові витрати.

04.12.2007 Товариство з обмеженою відповідальністю "НафтоГаз-Технологія" звернулось до Господарського суду міста Києва із заявою про перегляд вказаного судового рішення за нововиявленими обставинами.

Ухвалами Вищого господарського суду України від 26.09.2007 та від 04.12.2007 касаційне провадження у даній справі зупинилось.

Ухвалою Господарського суду міста Києва від 21.01.2008 (суддя Мандриченко О. В.) рішення Господарського суду міста Києва від 14.11.2003 у даній справі залишено без змін.

Не погоджуючись з судовим рішенням, Товариство з обмеженою відповідальністю "НафтоГаз-Технологія" звернулось до Вищого господарського суду України з касаційною скаргою, в якій посиляючись на неповне з'ясування судом усіх обставин справи та порушення норм процесуального права, просить його скасувати, а справу направити на новий розгляд до суду першої інстанції.

У відзиві на касаційну скаргу Український мовно-інформаційний фонд Національної академії наук України не погоджується із доводами скаржника і просить суд залишити оскаржуване судове рішення без змін, а скаргу - без задоволення.

Товариство з обмеженою відповідальністю "НафтоГаз-Технологія" не реалізувало процесуальне право на участь у судовому засіданні суду касаційної інстанції, хоча про час та місце його проведення було повідомлено належним чином.

Перевіривши доводи касаційної скарги, юридичну оцінку встановлених фактичних обставин, проаналізувавши правильність застосування господарськими судами норм матеріального та процесуального права, колегія суддів Вищого господарського суду України вважає, що касаційна скарга задоволенню не підлягає, виходячи з наступного.

Місцевим господарським судом на підставі поданих до матеріалів справи доказів встановлено, що 17.12.2002 між Українським мовно-інформаційним фондом Національної академії наук України (позивачем) та Товариством з обмеженою відповідальністю "НафтоГаз-Технологія" (відповідачем) було укладено договір про спільну діяльність N 12/17, предметом якого визначено досягнення спільної господарської мети - спорудження об'єкту містобудування на земельній ділянці.

Зазначений договір, відповідно до пункту 2.5., укладений на підставі розпорядження Київської міської державної адміністрації від 10.07.97 N 988 та договору резервування земельної ділянки між Головним управлінням земельних ресурсів Київської міської державної адміністрації та Українським мовно-інформаційним фондом Національної академії наук України від 13.08.2002, що був погоджений 03.02.2003 із відповідачем, про що свідчить відповідна відмітка на договорі.

Відповідно до пункту 3.2. договору, відповідач зобов'язався в якості свого вкладу у спільну діяльність сторін вносити інвестиції у будівництво об'єкту за рахунок власних і/або залучених фінансових коштів. Тобто відповідач зобов'язався одноособово фінансувати будівництво об'єкту, в тому числі покривати усі витрати, які виникають у зв'язку з виконанням договору про спільну діяльність.

30.01.2003 між Українським мовно-інформаційним фондом Національної академії наук України, Товариством з обмеженою відповідальністю "НафтоГаз-Технологія" та Відкритим акціонерним товариством "Український зональний науково-дослідний і проектний інститут по цивільному будівництву - БАТ "КиївЗНДІЕП" укладено договір N 6471, предметом якого є виконання останнім передпроектних проробок будинку науково-громадського призначення Українського мовно-інформаційного фонду Національної академії наук України на земельній ділянці за адресою: Тверський тупик, 10-А в Печерському районі міста Києва.

Відповідно до 3.3. цього договору, відповідач зобов'язався перерахувати Відкритому акціонерному товариству "Український зональний науково-дослідний і проектний інститут по цивільному будівництву - БАТ "КиївЗНДІЕП" у 5-денний термін з моменту підписання цього договору попередню оплату в розмірі 100 %, що складає 21996,00 грн., в т. ч. ПДВ.

В своєму позові позивач послався на те, що відповідач, як інвестор, систематично не виконує свої фінансові зобов'язання за договором про спільну діяльність, чим порушує умови цього договору. Неодноразові звернення з цього приводу відповідачем залишені без відповіді та реагування. Зазначені обставини, на думку позивача, свідчать про порушення умов договору, вимог чинного законодавства та є достатньою підставою для розірвання договору про спільну діяльність.

Висновок місцевого господарського суду про наявність підстав для розірвання спірного договору є достатньо обґрунтованим, виходячи з наступного.

Взаємовідносини сторін за договором про сумісну діяльність станом на момент виникнення спірних правовідносин регулювалися [главою 38 Цивільного кодексу Української РСР](#) та загальними положеннями про зобов'язання ([глави 14 - 19 цього Кодексу](#)).

За приписами [статті 430 Цивільного кодексу Української РСР](#) (у редакції, чинній на момент виникнення спірних правовідносин) за договором про сумісну діяльність сторони зобов'язуються сумісно діяти для досягнення спільної господарської мети, як-то: будівництво і експлуатація міжколгоспного або державно-колгоспного підприємства або установи (що не передаються в оперативне управління організації, яка є юридичною особою), будівництва водогосподарських споруд і пристроїв, будівництво шляхів, спортивних споруд, шкіл, родильних будинків, жилих будинків і т. ін.

Відповідно до [статті 162 Цивільного кодексу Української РСР](#) одностороння відмова від виконання зобов'язання і одностороння зміна умов договору не допускається, за винятком випадків, передбачених законом. Отже, кожний з учасників договору про сумісну діяльність має право ставити питання про дострокове розірвання цього договору (виходу з числа учасників сумісної діяльності) на загальних підставах з додержанням вимог, передбачених [статтею 11 Господарського процесуального кодексу України](#).

Враховуючи, що спір між сторонами стосується розірвання договору про спільну діяльність, до предмету дослідження у даній справі входить встановлення обставин, з якими законодавець пов'язує можливість розірвання договору, а також підстави та порядок розірвання договору про спільну діяльність.

Місцевим господарським судом на підставі поданих до матеріалів справи доказів було встановлено, що Відкрите акціонерне товариство "Український зональний науково-дослідний і проектний інститут по цивільному будівництву - БАТ "КиївЗНДІЕП" свої договірні зобов'язання виконало, документацію з передпроектних проробок передало позивачу за накладною N 146 від 05.06.2003. Вартість цих робіт склала 28536,00 грн.

Однак, відповідач, на час розгляду справи судом першої інстанції, грошові кошти у повному обсязі виконавцю не перерахував, що підтверджується листами Відкритого акціонерного товариства "Український зональний науково-дослідний і проектний інститут по цивільному будівництву - БАТ "КиївЗНДІЕП" від 25.07.2003 N 31.1655, від 31.07.2003 N 31.16.86, від 03.09.2003 N 31.18.25 та від 11.09.2003 N 31.1865.

Наведені обставини у встановленому законом порядку спростовані не були.

Визнавши встановленими зазначені обставини, суд першої інстанції на підставі сукупності поданих до матеріалів справи доказів, дійшов висновку про істотне порушення відповідачем договірних зобов'язань в частині здійснення інвестицій у будівництво об'єкту та наявність підстав для дострокового розірвання

договору про спільну діяльність.

Колегія суддів вважає, що рішення місцевого господарського суду у справі відповідає встановленим фактичним обставинам справи, прийняте з дотриманням норм матеріального та процесуального права і передбачені законом підстави для його зміни або скасування, відсутні.

Стосовно доводів, викладених скаржником в касаційній скарзі слід зазначити наступне.

В своїй скарзі скаржник, фактично, просить надати нову оцінку доказам у справі, а також визнати доведеними обставини, що не були встановлені судом першої інстанції. Однак при цьому, скаржником не враховано, що вчинення таких дій процесуальним законом не віднесено до повноважень суду касаційної інстанції.

Відповідно до приписів [статті 111-7 Господарського процесуального кодексу України](#) касаційна інстанція не має права встановлювати або вважати доведеними обставини, що не були встановлені у рішенні або постанові господарського суду чи відхилені ним, вирішувати питання про достовірність того чи іншого доказу, про перевагу одних доказів над іншими, збирати нові докази або додатково перевіряти їх. Переглядаючи у касаційному порядку судові рішення, касаційна інстанція на підставі встановлених фактичних обставин справи перевіряє застосування судом першої чи апеляційної інстанції норм матеріального і процесуального права.

Колегія суддів вважає, що доводи, викладені у касаційній скарзі не спростовують висновків зроблених місцевим господарським судом, крім того, ці доводи пов'язані з вирішенням питання про достовірність того чи іншого доказу, про перевагу одних доказів над іншими, що виходить за межі повноважень суду касаційної інстанції.

За таких обставин, касаційна скарга задоволенню не підлягає.

Керуючись [статтями 111-5, 111-7, 111-9, 111-11 Господарського процесуального кодексу України](#), Вищий господарський суд України

ПОСТАНОВИВ:

Касаційну скаргу залишити без задоволення.

Рішення Господарського суду міста Києва від 14.11.2003 у справі N 19/130 залишити без змін.

Головуючий суддя: Корсак В. А.

Судді Данилова М. В., Данилова Т. Б.